

Petersen (Røjle). 2. beh. $2\frac{2}{3}$ (L. sp. 711). 3. beh. $2\frac{2}{3}$ (L. sp. 712). *Loven stadfæstet 31. marts 1952.* (Lovt. nr. 106).

Ved lov nr. 332 af 15. december 1934 (årbog 1934—35, side 197) blev der tilvejebragt hjemmel for, at kommuner, som for at skaffe de i vedkommende kommune bosatte arbejdsløse beskæftigelse i stedet for offentlig hjælp iværksatte *mindre betydelige kommunale arbejder*, der ellers ikke eller ikke for tiden ville være blevet bragt til udførelse, på nærmere fastsatte betingelser kunne få mellemkommunal refusion for en del af udgifterne til arbejdsløn. Denne lovgivning blev med visse mindre ændringer — særlig refusion fra den fælleskommunale udligningsfond i stedet for anmeldelse til mellemkommunal refusion — opretholdt indtil 31. marts 1946. I rigsdagssamlingen 1945—46 foreslog daværende arbejds- og socialminister *Søren P. Larsen* at gøre lovgivningen permanent, men hans forslag strandede på grund af uenighed om en fra socialdemokratisk side ønsket forlængelse af arbejdstiden ved de pågældende arbejder til 48 timer ugentlig. På foranledning af talrige henvendelser til regeringen blev sagen imidlertid taget op igen i samlingen 1948—49, og et af daværende arbejdsminister *Marius Sørensen* fremsat forslag blev under 22. marts 1949 ophøjet til lov. *Arbejdstiden* var her fastsat til „den ved tilsvarende arbejder sædvanlige arbejdstid, d. v. s. normalt 48 timer ugentlig“. En anden ændring gik ud på at sætte refusionsbeløbet til 40 pct. af arbejdslønnen i stedet for et ørebeløb pr. arbejdstime. I tilknytning til den nye arbejdstidsregel indførtes en *revisionsbestemmelse* (årbog 1948—49, side 358).

En oversigt over den kommunerne i årenes løb ydede refusion for udgifterne til de heromhandlede arbejder viser ret svingende beløb. Loven er dog blevet *benyttet* i betydelig større udstrækning siden revisionen af 1949 end i de foregående år. I tiden indtil 1. oktober 1951 blev der under den reviderede lov udført ialt 605 arbejder, heraf 507 i landkommuner. Det har væsentligt drejet sig om mindre vejarbejder, kloakarbejder, oprensingsarbejder o. lign. jordarbejder. Den samlede godkendte arbejdsløn er opgjort til henved 4 mill. kr., hvoraf 3,3 mill. kr. faldt på landkommunerne. Refusionen udgjorde i finansåret 1949—50 godt $\frac{1}{2}$ mill. kr., i 1950—51 927 000 kr.

Af en række udtalelser, som arbejds- og socialministeriet med den påbudte revision for øje havde indhentet om lovens virkninger, fremgår det, at samtlige amtsnævn, købstadforeningen, sognerådsforeningerne og fællesorganisationen af landkommuner med bymæssig bebyggelse anbefalede lovens forlængelse. Særlig blev der peget på betydningen af den *enkle administrative ordning*, hvorved kommunerne er sat i stand til med kort varsel i perioder med pludselig opstået ledighed at iværksætte arbejder i henhold til loven udelukkende ved lokale myndigheders mellemkomst.